

MÄRKTA KORT (2008) har ett förord skrivet av författaren och översättaren **Einar Heckscher**, som han har givit namnet **Blomster i en soptunna**. Här ett smakprov ur förordet:

”I Bukowskis noveller gömmer sig ofta ett ursinnigt och ibland rent förtvivlat medlidande, grundat redan i hans vredgade uppväxt, närt och utvecklat under hans bana som diversearbetare och författare. Han skriver mest om den urbana manliga arbetar- och underklassen i USA – förutom förstås om kvinnor han träffat, som han oftast uppfattar som fascinerande och farliga eller någon gång rätt larviga, men alltid outgrundliga underbara varelser – och ser både sig själv och något annat hos män han jobbat eller druckit med.”

INNEHÅLL

Förord av Einar Heckscher	9
Flyga utan vingar	21
Gömställe	29
Ensam på toppen	37
Självmordet	43
Satans son	56
En luffares liv	65
Vinnaren	83
Fem cent	90
Lösensumma	96
En dålig kväll	101
En dag	111
De fördömdas hämnd	122
Camus	131
Jockeyn	136
Ge mig din kärlek	143
Vart tog den kärleksfulla skrattande flickan i Gingham- klänningen vägen?	149

0,191	165
Köp lite jordnötter och rostad majs	174
Ute	182
Det omedgörliga världsaltet	187
Döden på eftermiddagen	195
Berömmelse	205
There´s no bussiness like show bussiness	214
Inga kärlekssånger	222
Spänning	229
En ynkryggs beännelse	246
Kramp	254
Författarna	262
Galen nog	269
Min galenskap	281
Stjärnan	284
Septuagenarian Stew, och Betting on the Muse	291

DÖDEN PÅ EFTERMIDDAGEN

Vi är på Musso's restaurang kring två på dagen, det är den bästa tiden där, dukarna ligger inte på matborden än och det är tyst. Turisterna är på Disneyland allihopa. Jag äter en kalkon-smörgås med en tallrik pommes frites till. Jag vet inte vad Blackwell äter. Det är en stor rektangel av kött, väldigt välstekt (nästan svart), men på insidan är den klarröd. Han skär väldigt tunna bitar och tuggar varje bit med stor vördnad. Utanför har Hollywood Boulevard förvandlats till ett slumkvarter. Bara Musso's står där som det gjort sen 1919, den sista biten klass inom synhåll. Det är ett bra ställe att vara på när man känner sig nere och jag känner mig vanligtvis nere.

”Nåväl, vad tänker du göra?” frågar Blackwell mig.

”Göra? Bara se till att bli av med tjejen. Jag är för gammal nu för att orka med mer kladd. Jag känner mej som en gammal matador som vill kasta in handduken.”

”Du har levt med ett dussin kvinnor dom senaste 15 åren. Hur skaru bryta vanan?”

”Hur kan du äta det där råa köttet?” frågar jag Blackwell.
”Känns det inte som om du äter nåt levande?”

”Hellre det än tvärtom.”

”Ursäkta mej, jag måste pissa. Du kan väl beställa en till öl åt mej?”

Jag reser mig och går mot baksidan. Det är Fellini som står och lutar sig mot väggen. Inte *den* Fellini. Den här är servitör. Närmast Fellini ser mig brister han ut i det här stora breda leendet

men det är nästan alltid som om han skrattade åt mig.

”Hur går det med kusarna, kompis?” frågar han mig.

”Kvällsloppet pågår just nu ...”

”Jag vet, men det är också fullblodshästarna nere vid Del Mar. Jag var där förra söndan. Gjorde inte mycket. 280 dollar. Hade frugan med mej. Hon förstörde min koncentration.”

”Fellini vinner alltid”, säger han.

Jag går in för att pissa, jag gör så, sen tvättar jag mina klor, kommer ut. Fellini står fortfarande där. Ler fortfarande som en skinande solnedgång.

Jag stannar.

”På tal om det,” säger jag åt honom. ”Jävligaste grejen hände på travbanan häromkvällen. Har en massa att tänka på, du vet. Till exempel, jag har dom här tre djuren i min trädgård, stora som katter. Dom kommer ut varje natt och rensar mitt grönsaksland. Hur som helst, det är sista loppet, jag ligger back några spänn, kanske fem, och jag bestämmer mej för att satsa 50 dollar, och förutom att jag blir distraherad av fnasken utan trosor, får jag tandvärk. Jag försöker också få lite action på slutet, jag kollar min häst, och sista sekunderna droppar min häst från 5/2 till 2/1 och jag springer upp till fönstret och satsar 50 dollar på vinnare.”

”Vad händer?” frågar Fellini, fortfarande leende.

”Vad *händer*? Jag kollar ner på min biljett senare och inser att jag verkligen är *körd*!”

”Jaså?” ler han.

”Ja. Jag hade gått upp och hojtat, ’vinnare, femti på två!’ Jag hade tänkt *odds*, hajar du? Jag hade satsat på *nummer två* av misstag och oddsen på tavlan visade femti-mot-ett!”

”Det finns alltid ett eller annat sätt att förlora på,” ler Fellini.

”Fast,” säger jag, ”tvåan kommer igen i det sista loppet och ger 108,40 dollar. Jag får tillbaka 2 710 dollar.

Fellinis ansikte mörknar. Leendet hoppar bort ur den där uppsynen, springer in på herrarnas och halkar ner i närmsta toalett.

Jag mår bra när jag går tillbaka till bordet, sätter mig ner och Blackwell karvar fortfarande i sin röda död till lunch. Jag tar en klunk öl.

”Den gamle matadoren återvänder,” tuggar Blackwell.

”Vad?”

”Du kallade dej själv den gamle matadoren, sa att du inte ville bli nerkladdad nåt mer.”

”Oroa dej inte. Jag ska göra mej av med henne. Gör slut på ditt lik nu.”

”På tal om det,” säger han, ”jag hade en fruktansvärd bakfylla härom morgonen. Hade druckit rött vin och whisky. Jag kunde inte resa mej ur sängen. Jag sparkade igång teven. Och det var en av dom där gamla filmerna dom har visat om och om igen. Hur som helst, jag kollade. Det var om en gammal matador ...”

”Eh ...”

”Jag kollade, och som jag förstår det, hade den gamle matadoren varit, eller är, den störste.”

”Ehm ...”

Sen kollar Blackwell på mig. ”Ska du inte äta upp din kalkon-smörgås?”

”Inte idag ...”

”Kan jag ta den?”

Jag skjuter smörgåsen mot honom.

”Hur blir det med dina pommes frites?” frågar han.

”Nej, jag behåller mina pommes frites.”

”Åh,” säger Blackwell. ”... Hur som helst, där jag kommer in i filmen är den gamle matadoren väldigt upprörd. Han är i sitt omklädningsrum, sitter framför spegeln, gör sig i ordning, gör sej klar, du vet. Hans hjälpredor springer runt som fjollor. Plötsligt river den gamle matadoren av sej sin låtsashästsvans och slänger den på golvet. ”Vad är ditt jävla problem?” frågar en av hans hjälpredor honom.”

Blackwell hejdar sig. ”Hörru, lyssna, kompis, är inte det där Jonathan Winthers där borta, som sitter vid det där bordet?”

Jag kollar: ”Ja det är det ... Stirra inte. Han har varit på hispan, du vet. Stirra inte. Låt honom äta ifred.”

Blackwell suckar: ”Jaja, hur som helst säger den gamle matadoren, ’*Jag tänker inte fortsätta!*’ ’Va? Va? Va?’ frågar dom tre eller fyra hjälpredorna. ’*Jag sticker härifrån!*’ skriker den gamle matadoren. Han slår ner sin medhjälpare och springer ut genom dörren.”

Jag tittar upp. Det är Fellini. Han ler fortfarande inte. Han kollar på mig. ”Jag tror inte på den här historien du berättade för mig om femti vinnare.”

”Är du vår servitör?” frågar jag honom.

”Nej.”

”I så fall, kan du vara snäll och informera *vår* servitör att jag skulle vilja ha en öl till och att min vän här skulle vilja ha ett glas Corvo Salaparuta White, och om det inte finns, så det *närmsta*, tack ...”

Fellini går iväg för att hitta Swanney, vår servitör. Swanney är en riktigt trevlig snubbe, han tröstar mig alltid angående de där djuren i min trädgård som äter rödkålen, morötterna, zucchinin och äggplantan.

”Var var jag?” frågar Blackwell.

”Som jag ser det, har den gamle matadoren däckat ett par av sina pojkar och springer ut genom dörren ...”

”Just det, ja, han har bestämt sej för att inte slåss på arenan den dagen med den nye framgångsrike unge matadoren på samma gala. Det har varit så mycket *snack* om den unge matadoren, och på toppen av det har den gamle matadoren precis nyligen sett sin bästa vän bli dödad i ringen, en till *gammal* matador ...”

”Du måste ha varit väldigt dålig som fortsatte kolla på den där filmen.”

”Ja. Blanda dryckerna sådär.”

”Här kommer vårt dricka. Gamle gode Swanney!”

Han ställer ner dryckerna, tittar på mig. ”Äter dom där djuren fortfarande dina selleristjälkar?”

”Ja, Swanney. Jag överväger dödsstraff.”

”Nånting annat, sir?”

”Är det inte nog?”

”Okej,” fortsätter Blackwell, ”den gamle matadoren hoppar in i sin bil och kör iväg, men gissa vad?”

”Vad?”

”Han blir förföljd av ... Jonathan Winthers går *härifrån*.”

”Vi måste alla, vid någon tid punkt, göra det.”

”Du har rätt. Hur som helst, den gamle matadoren blir förföljd av den här underbara rika rödhåriga kvinnan. Dom möttes helt kort en gång nere vid tjurstallarna, den rika rödhåriga kvinnan stöter på honom och den gamle matadoren märker det knappt. Jag menar, varför skulle han? Får inte dom där killarna en oskuld i gåva efter varje stort framträdande?”

”Här,” säger jag, ”ta mina pommestertes.”

”Åh. Okej, så den rika rödhåriga följer efter honom. Hennes bil är snabbare. Den gamle matadoren kan inte skaka av sej henne. Han stannar sin bil. Han kliver ur. ’Varför följer du efter mej?’ frågar han.”

Fellini är tillbaka. ”Hör på,” säger han, ”jag menade inte att vara oartig. Vad jag antydde var att vi båda kanske överdrev om hästarna ...”

”Fellini,” säger jag, ”visa mej en totospelare som inte gör det så ska jag visa dej en lögnare ...”

Fellini går.

”Så,” säger Blackwell, ”hon sätter på bilradion medan den gamle matadoren står där och han *hör* mobben på arenan, dom håller på att bli galna av sorg och ilska över att den gamle matadoren har rusat iväg ...”

”Han springer tillbaka till arenan?” föreslår jag.

”Nej. Hon tittar på honom. Hon säger, ’Vi måste prata. Följ mej!’ Och sen hoppar hon in i sin sportbil, svänger runt på den leriga vägen medan han tittar på henne. Sen hoppar han in i sin bil och följer efter ...”

Jag viftar åt Swanney om påfyllning och Blackwell stoppar i sig mina sista pommes frites och fortsätter. ”Dom kom till hennes ställe, en herrgård. Dom går runt herrgården och går ut till en uteplats, sitter vid ett bord. Betjänten kommer med förfriskningar.”

”Nu,” föreslår jag, ”kommer dom att börja beklaga sej för varandra om hans plågade själ, och det beklagandet kommer leda till mer plåga ...”

”Tror du *alla* har samma otur med kvinnor som du har?”

Efter det faller vi in i fyra minuters tystnad. Swanney kommer med mer att dricka och Blackwell beställer en tallrik pommes frites. Han tittar på mig. ”Äta är bättre än att knulla, det tar längre tid och man kan göra det oftare.”

”Berätta mer för mej om den gamle matadoren ...”

”Okej. Dom är på verandan och den gamle matadoren ser sej omkring. ’Äger du allt det här?’ frågar han. Den rödhåriga nickar medhållande. Han förklarar, ’Jag beundrar välstånd.’”

”Det är då du stänger av teven?”

”Precis. Jag reser mej, spyr. Sen blandar jag en halv burk öl med samma mängd tomatjuice, duttar i en gnutta paprika och malen peppar, dricker lite och sätter på teven igen ...”

”Dom är fulla?” frågar jag, ”och hon håller en röd duk och han rusar fram mot den som en tjur?”

”Nej, det har gått en tid. Den gamle matadoren har bott där tre eller fyra dagar när hans nye rival, den unge matadoren, anländer. Den rika rödhåriga frågar den unge matadoren vad han vill. ’Jag vet att han är här, Señora!’ svarar han. Och han fortsätter med ett tal om hur han har dyrkat den gamle matadoren sen han var pojke och att han drömde om att slåss på samma gala som han ...”

”Vad *förskräckligt* trist. Kan jag få en av dina pommes frites när dom kommer?” frågar jag.

”Visst ...”

”Den unge matadoren och den rika rödhåriga stirrar på

varandra. Sen säger den unge matadoren, 'Jag måste gå!' Han verkar vara en trist nisse men jag antar att allt man behöver för att bli tjurfaktare är brist på fantasi och bra reflexer ..."

"Åh," säger jag, "snälla berätta vad som händer sen!"

"Visst. Innan den unge matadoren hinner gå kommer den gamle matadoren och säger till den rödhåriga, 'Jag måste åka tillbaka!'"

"Det är ett stort ögonblick," säger jag.

Vi sjunker in i fyra minuter till av eftertänksam tystnad. Slummen på Hollywood Buolevard steks i solen utanför medan vi sitter vilsna i hjärtat av Mexico. Pomesarna kommer. Blackwell skjuter över tallriken. Jag spetsar den största, fetaste, gulaste av dem alla, biter av en het ände medan Blackwell fortsätter.

"Så, naturligtvis, i nästa scen är vi där. Fäktningsarenan. Den unge matadoren börjar. Han gör praktfulla och omöjliga rörelser när tjuren rusar fram – sådan innovativ klassicism. Igen och igen. Och sen – det perfekta dödandet."

"Ett till pomes frites så ska jag lämna dej ifred."

Blackwell skickar över tallriken. "Du, var inte det där Allen Ginsberg som just kom in?"

"Nej, det var Andy Warhol."

"Nå, i alla fall," säger Blackwell, "nästa scen. In kommer den gamle matadoren till en kör av buanden, rent hat."

"Finns det någon annan sort?" frågar jag.

"Inte fan vet jag. Hur som helst, den gamle matadoren bara står där. Han ser patetisk ut som om han inte kan få arslet ur vagnen. Hans skinkor är alldeles spända och darrar ..."

"På en kvinna skulle det inte vara illa."

"Jag vet," säger Blackwell. "Hur som helst, den gamle matadoren väljer den grymmaste tjuren av dom alla: 'Muerto.'"

Jag vinkar åt Swanney för en runda dricka till. (När jag vill fånga en servitörs uppmärksamhet virar jag alltid en servett runt en gaffel och vinkar. När jag är med damerna äcklar det dem alltid, men servitörerna kommer när de ser det.)

”Hur som helst, fortsätter Blackwell, ”den gamle matadoren sticker Muerto men pikadorerna klantar till det med banderilla-jobbet – väldigt slarvigt. När Muerto gör sitt första utfall mot den gamle matadoren, rör pikadorerna honom knappt när Muerto rusar förbi den gamle matadoren, som nästan befruktar sina kalsonger.”

”Det menar du inte?”

”Den gamle matadoren skakar sin mantel till massornas skratt och Muerto anfäller igen. Den här gången har den gamle matadoren lite mer grace.”

”Åh ...”

”Ja. Publikens tystnar. När Muerto rör sej inåt igen verkar den gamle matadoren hitta sina ben, sin ungdom, sitt mod ... Han genomför en perfekt *Digaxxello!*”

”En vad?”

”Ursäkta mej. Det är 40 år sen jag läste Barnaby Conrad eller Hemingway ...”

”Vet du vad Faulkner brukade dricka här på Musso’s?”

”Ja, hur som helst, den gamle matadoren har förtrollat Muerto. Muerto rör sej framåt igen för att förvirras av den ljudlösa *Tearasoulob ...*”

”Till publikens vrål?”

”... vilt, med den gamle matadorens glansdagar i minnet, men *aldrig ... såhär!* Den massiva och vackra tjuren, ett instrument för den gamle matadorens vilja ...”

”Andy Warhol gick just,” säger jag. ”Jag tror vi har varit här ett långt tag vi med ...”

”Han ska förmodligen tillbaka till New York,” säger Blackwell.

”Jag hoppas det,” säger jag.

”Hur som helst,” säger Blackwell, ”det kommer fler modiga och symfoniska drag från den gamle matadoren. Nu är Muerto, den magnifika tjuren, hjälplös. Dödens tid är inne.”

”Och här,” säger jag, ”kommer våra drycker.”

De ställs ner framför oss. Vi nickar, lyfter våra glas, skålar på spanskt manér.

”Högt uppe på åskådarläktaren, sittandes i ett bås med Mexikos president, glittrar den rika rödhårigas ögon av kärlek till den gamle matadoren.”

”Han vet var hon sitter?”

”Ja. Och mitt uppe i *Figeralla* tittar han upp och fångar hennes blick, ler, vinkar, och det är den enda chansen Muerto behöver. Han får in sitt vänstra horn, spetsar matadoren, lyfter honom högt, skakar honom som en sågspånsdocka, visar honom för solen ...”

”Jävlar ...”

”Men han är inte riktigt död. Går du aldrig på bio?”

”Mest bara för att äta popcorn i mörkret.”

”Nåväl, nästa scen är på sjukavdelningen. Den gamle matadoren ligger där på ett bord med en massa folk som vimsar omkring. Den gamle matadoren höjer sin hand och tecknar åt dom att gå sin väg ... och det gör dom ... och han är ensam med den rödhåriga. Hon ser honom i ögonen. Hon säger, ’Du var vacker!’”

”Den gamle matadoren ler?” frågar jag.

”Ja, och hon kysser honom på munnen, hårt. Sen sträcker hon på sej och ser sorgset ner på honom medan människorna marscherar tillbaka in.”

”Perfekt timing.”

”Hon vänder sej om, säger till dom, ’Matadoren är död ...’”

”Du vet,” säger jag till Blackwell, ”när jag känner mej riktigt deprimerad – vilket är oftast – är det alltid underbart att lyssna på när du berättar nån lång historia som misslyckas med att få mej att skratta.”

”Jag är ledsen. Vi kanske kan försöka igen nån gång?”

”Visst. Men vad var det du ville prata med mej om idag?”

”Hörru,” säger Blackwell, ”jag trodde du ville träffa *mej* ...”

Ute på parkeringen kan jag inte riktigt hitta min bil. Jag har tappat min parkeringsbiljett. Jag känner mig som den gamle matadoren, jag är säkerligen mycket äldre än den gamle matadoren.

Jag hittar min bil, sätter mig. Den startar.

Solen håller på att gå ner.

Jag kör därifrån mer deprimerad och missanpassad än någonsin. De vackra människorna är värdelösa och alla andra är trista.

Jag tar åt söder på Cherokee, väntar vid rödlyset medan några torra, överarbetade, fantasilösa åtta eller nio hjälplösa medborgare går förbi åt ena eller andra hållet. Jag får grönt ljus, rör mig genom den varma kvällen, kommer ut på motorvägen där jag genast råkar framkalla en utmaning från tre ynglingar i en trimmad Cheva. Så jag trampar i, och här kommer de efter mig, stirrande, ger mig fingret, medan en jävlig eftermiddag förvandlas till en jävlig kväll. Jag har tur. De hamnar i en trafikstockning. Jag hittar den fria filen på insidan, ökar till 85, 90, kollar sen i backspegeln, ser dem sitta fast där bakom, och jag är i San Pedro.

Jag hittar mitt hus, kör in på uppfarten, parkerar, går ur, bara ännu en gammal matador. Men väl inne, när jag öppnar dörren, hoppar min vita favoritkatt, Olycksgubben, upp i mina armar och plötsligt är jag kär igen.